

23 iulie - 29 iulie

Isus și implicarea socială

Textul de memorat: „Isus străbătea toată Galileea, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției și tămăduind orice boală și orice neputință care era în norod.” (Matei 4:23)

Robert Louis Stevenson, autorul romanului de aventură *Insula comorii*, a avut o sănătate șubredă în copilărie și n-a putut merge la școală. În cele din urmă, părinții i-au angajat o pedagogă care să facă lecții cu el și o bonă care să-l îngrijească. Într-o seară, când bona a intrat în camera lui ca să vadă dacă se culcase, Robert era la fereastră și stătea cu palmele și nasul lipite de geam. Bona i-a cerut pe un ton ferm să se urce înapoi în pat, ca să nu răcească.

- Vino la fereastră să-ți arăt ceva! i-a zis băiatul entuziasmat.

Bona a venit și s-a uitat pe geam. Afară, pe stradă, trecea de la un stâlp la altul omul care se ocupa cu aprinderea felinarelor.

- Uite, continuă el, cineva face găuri în întuneric! (Margaret Davis, *Fear Not! Is There Anything Too Hard For God?*, Aspect Books, p. 332)

Am studiat până aici câteva pasaje din Vechiul Testament despre ajutorarea persoanelor în nevoie. Vom trece acum la studiul câtorva pasaje din Noul Testament pe această temă. Și cu ce este mai potrivit să începem decât cu învățăturile Domnului Isus? Una dintre învățăturile Sale cele mai cunoscute este aceea că noi suntem „lumina lumii” (Matei 5:14), Când răspândim lumină, nu facem altceva decât să-L reflectăm pe Isus, adevărata Lumină a lumii (Ioan 8:12). Să învățăm, așadar, de la Isus cum „să facem găuri în întuneric”!

Duminică, 24 iulie - Declarația de misiune a lui Isus

Isus, tânărul rabin din Nazaret, căpătase o mare popularitate în regiunea Galileea (Luca 4:15), Oamenii erau uimiți de cuvântările Lui, „căci El îi învăța ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor” (Matei 7:28,29). Într-un Sabat, lui Isus I s-a cerut să citească din sulul cărții lui Isaia, iar El a dat citire primelor două versete din capitolul 61, oprindu-se în mijlocul frazei, la partea unde scrie: „... și o zi de răzbunare a Dumnezeuului nostru” (Isaia 61:2).

1. Citește Luca 4:16-19. Ce a vestit Isus prin citirea acestor versete?

După cum am văzut, expresia „un an de îndurare al Domnului” face referire la anul jubileului (anul de veselie - vezi Leviticul 25). În acest Sabat pe care-l petrece la Nazaret, Isus citează un pasaj mesianic și le dă ascultătorilor Săi asigurarea: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit” (Luca 4:21). El Se descoperă ca fiind Unul care le aduce săracilor Evanghelia, robilor de război scăparea, orbilor vederea, celor apăsați eliberarea și restaurarea, ca în anul jubileului. Aceasta a fost lucrarea Sa cât a trăit pe pământ, axându-Se pe învățătură, vindecare și slujire și ocupându-se, în primul rând, de cei necăjiți.

2. De ce nu a citat Isus textul din Isaia 61:2 în întregime?

Isus nu a citat Isaia 61:2 până la capăt probabil din cauză că nu dorea ca lucrarea Sa să fie asociată cu concepția dominantă conform căreia Mesia avea să conducă armatele în lupta contra asupritorilor, pentru a-i supune Israelului. Concepția aceasta eronată i-a împiedicat pe mulți concetățeni de-ai Săi să înțeleagă de ce venise El de fapt. Gândul Său era să-i ajute pe oameni cu ce aveau ei nevoie chiar atunci și acolo, făcând abstracție de situația politică a vremii.

Ce ar trebui să învățăm din faptul că Isus pune accent pe slujirea practică și nu pe împlinirea idealurilor

Luni, 25 iulie - Dragostea față de aproapele

3. Citește Luca 10:25-37. Cum s-a manifestat iubirea față de aproapele în parabola aceasta?

Învățătorul Legii știa că toate poruncile pot fi condensate în două mari principii: să-L iubim pe Dumnezeu cu toată ființa noastră și să ne iubim aproapele ca pe noi înșine. Întrebarea la care nu găsisese încă răspuns era cu privire la cine se încadra în această categorie a „aproapelui”.

La data aceea, se considera, în general, că din această categorie făceau parte familia, rudele și cei din același neam, iar învățătorul Îi cere clarificări lui Isus. În parabola Sa, Isus prezintă o cu totul altă perspectivă: în categoria aproapelui intră *orice om* pe care-l întâlnim și care este în dificultate. A fi aproapele cuiva înseamnă a împlini nevoile acelei persoane. Preotul și levitul erau mai preocupați să nu se întineze în vederea îndeplinirii corespunzătoare a îndatoririlor lor religioase. Ce cale convenabilă au găsit, să folosească religia ca scuză pentru a nu se sacrifica și a nu ajuta o persoană care, după toate aparențele, n-avea cum să le răsplătească vreodată binele făcut!

Spre deosebire de ei, samariteanul a considerat că acest om străin, dintr-un popor ostil lor, era aproapele lui și a îngrijit de nevoile lui cu compasiune, uitând de sine. Astfel, în loc să ne întrebăm: „Cine este aproapele meu?”, mai bine să spunem. „Cine va da dovadă că este aproapele celor demoralizați și asupriți?” Orice om în nevoie, indiferent cine-ar fi el, este cel pe care trebuie să-l ajutăm.

„Dumnezeu nu recunoaște nicio deosebire bazată pe naționalitate, rasă ori clasă socială. El este Creatorul tuturor oamenilor. Prin creație, toți oamenii constituie o singură familie și toți sunt egali prin răscumpărare. Domnul Hristos a venit pentru a dărâma orice zid de despărțire, pentru a deschide larg fiecare încăpere a templului, așa încât fiecare suflet să poată avea intrare liberă înaintea lui Dumnezeu. Dragostea Sa este atât de largă, de adâncă și de mare, încât ajunge pretutindeni.” - Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, ed. 2007, p. 292

Ce prejudecăți te împiedică să dai dovadă că ești aproapele celor în nevoie?

Mărți 26 iulie - Doar sare?

4. Citește Matei 5:13. Care este semnificația metaforei „sarea pământului”?

În acest pasaj, Isus îi compară pe ucenicii Săi cu sarea – un agent care transformă mediul în care este pus. Biserica este, astfel, „solnița” în care se găsește „sarea pământului”. Ce să facem cu sarea aceasta? S-o păstrăm în solniță sau s-o amestecăm cu alte ingrediente?

Vei înțelege mai bine care este problema dacă vei umple o tavă de copt numai cu sare și o altă tavă cu aluat de pâine în care ai pus sare. Sarea din prima tavă este unicul ingredient al „rețetei” și este imposibil de mâncat. Sarea din a doua tavă este un ingredient printre alte ingrediente ale rețetei. Ea transformă pâinea dintr-una fără gust, într-una delicioasă. Sarea face mai mult bine atunci când este combinată cu alte ingrediente. Același lucru se poate spune și despre creștini. Nu putem fi un agent al schimbării dacă rămânem în „solnița” noastră confortabilă și nu ne amestecăm printre oameni!

Merită subliniată aici o idee. Poate că suntem oameni buni: nu fumăm, nu bem alcool, nu jucăm jocuri de noroc și nu încălcăm legea. Toate lucrurile acestea sunt importante. Dar nu contează numai ce nu facem, ci și ce facem. Ce facem noi pentru a susține localitatea în care trăim și persoanele în nevoie?

5. Recitește Matei 5:13, insistând pe ultima parte a versetului. Cum poate sarea să-și piardă gustul?

„Dar, dacă sarea și-a pierdut gustul, dacă temerea de Dumnezeu este numai din gură, fără să cuprindă și iubirea lui Hristos, nu este nicio putere spre bine în aceasta. Acea viață nu poate exercita nicio influență mântuitoare asupra lumii.” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, ed. 2014, p. 421

Să revenim la ilustrația rețetei de pâine. După cum am văzut, dacă singurul nostru ingredient este sarea, nu obținem nimic bun. De fapt, prea multă sare în alimentație este dăunătoare. Este necesar s-o combinăm cu alte ingrediente. În același timp, dacă suntem exact ca lumea sau chiar și dacă doar ne asemănăm prea mult cu ea, nu vom face nicio diferență. Nu avem nimic de oferit, deci sarea nu ajută la nimic. Și ce spune Isus că se întâmplă cu ea când ajunge așa?

În schimb, atunci când suntem pătrunși de aroma iubirii lui Hristos, vom dori să interacționăm cu cei diferiți de noi pentru a fi agenți de transformare, care să le influențeze viața în bine și să-i conducă la mântuirea prin Isus.

Citește Deuteronomul 12:30; 31:20; Isaia 2:8. Cu privire la ce pericol ne avertizează aceste texte și cum îl putem evita?

Miercuri 27 iulie - Lecții din agricultură pentru evangheliști

6. Citește Ioan 4:35-38. Ce ne spune Isus aici despre etapele câștigării de suflete?

Munca agricultorului este un proces complex. O mulțime de lucrări trebuie făcute *înainte* de a obține o recoltă bogată (Matei 9:35-38). La fel, pe „ogorul” Domnului nu este nevoie numai de „secerători”. Ce-ar fi ca, la vremea recoltei, un agricultor să le spună muncitorilor lui: „Este vremea secerișului, haideți să ne apucăm de semănat!”? Ca să ai ce strânge, trebuie să fi lucrat intens până la vremea recoltei!

7. Lucrările agricole includ și pregătirea terenului întrucât nu orice fel de pământ este bun de la început. Citește Matei 13:3-9. Ce poate face biserica ca în localitatea în care se află pentru a înmuia „pământul bătătorit” și pentru a înlătura „pietrele” și „spini”?

Unii lucrătorii muncesc din greu până la vremea recoltei, iar alții strâng ceea ce au cultivat cei dintâi. Uneori, strategiile de evanghelizare au pus accentul mai mult pe culegerea roadelor decât pe cultivare. Nu ar trebui să fie așa. Solul trebuie pregătit corespunzător cu mult înainte ca evangelistul să vină și să predice în speranța de a culege roade.

Lucrarea de câștigare de suflete ar trebui să parcurgă aceleași etape ca procesul de cultivare a pământului: testarea terenului, pregătirea/îmbunătățirea solului, semănatul/săditul, udatul, fertilizarea, combaterea dăunătorilor, așteptarea, strângerea roadelor și păstrarea lor. Strângerea roadelor este doar o etapă a procesului!

În planul lucrării cu oamenii, testarea terenului poate consta din activități precum: realizarea de sondaje pentru identificarea nevoilor populației, studierea statisticilor populației și discuții cu conducătorii locali. Pregătirea terenului poate include împlinirea nevoilor stringente ale oamenilor, identificate prin intermediul sondajelor. „Semănarea” Evangheliei se poate face prin susținerea de seminare, prin studii biblice și prin organizarea de grupe mici. De asemenea, ne putem ruga pentru „ploaie” - pentru coborârea Duhului Sfânt. Puțini oameni vin la Hristos după un singur contact. Este necesar să-i „hrănim” printr-o serie de contacte multiple, pentru a crește șansele ca ei să fie gata la seceriș. Dacă ne bazăm pe activități sporadice, este puțin probabil ca ei să se mențină și să crească până la vremea recoltei.

Ce rol ar trebui să ai în acest proces de câștigare de suflete și ce rol ai în momentul de față?

Joi, 28 iulie - Cum să „plantezi” o biserică

8. Citește Matei 10:5-10. De ce îi trimite Isus pe ucenici să lucreze în satele și orașele din jur fără să aibă nicio resursă?

Pare ciudată porunca primită de ucenici, de a pleca în activitatea de slujire cu surse minime de întreținere a vieții. Probabil că Isus i-a trimis așa pentru a-i învăța dependența de Dumnezeu și importanța legării de prietenii cu localnicii. Prietenii pe care aveau să și-i facă aveau să prețuiască slujirea lor suficient de mult încât să-i susțină:

Pastorul Frank a fost solicitat de Conferință să planteze o biserică într-o zonă a unui oraș mare unde nu exista prezență adventistă. Pastorul a trecut la lucru fără să aibă vreun buget la îndemână. S-a uitat pe o hartă a orașului, a delimitat cu o linie zona sa de activitate și a studiat statisticile populației. Sa urcat în mașină, s-a oprit în locul cel mai aglomerat și a luat la rând magazinele și firmele din zonă pentru a se interesa de viața oamenilor de acolo. S-a întâlnit cu liderii politici, cu oamenii de afaceri și cu directorii instituțiilor de asistență socială și i-a întrebat care erau cele mai mari nevoi ale oamenilor. S-a împrietenit cu câțiva localnici, iar ei l-au invitat la un club cetățenesc. Acolo a cunoscut alți conducători locali, care le-au ajutat să închirieze anexa unei biserici prezbiteriene, locație unde urma să ofere servicii sociale. Membrii clubului cetățenesc i-au oferit bani „pentru început”, ca să cumpere vopsea și soluții de curățat pentru renovarea ei. În urma discuțiilor cu liderii locali, a reieșit că sănătatea era nevoia principală a populației. În aceste condiții pastorul Frank a format o echipă de voluntari care le-a oferit oamenilor posibilitatea de a efectua diferite analize medicale și de a participa la prezentări de sănătate în anexa renovată. Beneficiarii au plătit pentru servicii o sumă mică, cu care au fost achitate cheltuielile. La scurt timp, s-a înființat o grupă a Școlii de Sabat la care au început să vină câțiva localnici.

Pastorul Frank a descoperit astfel că una dintre cele mai bune metode de a înființa o biserică este aceea de a organiza o activitate de slujire în funcție de ceea ce oamenii aveau nevoie și, apoi, de a susține dezvoltarea unei biserici prin intermediul acelei activități. Prin metoda aceasta, a reușit să înființeze o biserică adventistă care a ajuns la 140 de membri!

Exemplul acesta ne ajută să înțelegem ce se întâmplă atunci când urmăm învățăturile lui Isus despre implicarea în societate. Dar ce putem învăța în această privință din exemplul Său personal? Săptămâna viitoare, vom începe să analizăm metoda Sa de lucru, singura care „va aduce un succes real în încercarea de a ajunge la inima oamenilor”. - Ellen G. White, *Divina vindecare*, ed. 2010, p. 98

Vineri 29 iulie - Studiu suplimentar

Citește și alte învățături date de Isus despre rolul tău și al bisericii tale în societate: Matei 7:12; 23:23; 25:31-46; Marcu 4:1-34; 6:1-13; Luca 6:36; 11:42; 12:13-21; 14:16-24; 16:13; 18:18-27; 19:1-10; Ioan 10:10; 12:8; 17:13-18. Citește din cartea *Viața lui Iisus*, de Ellen G. White, capitolul „Acești foarte neînsemnați frații ai Mei”, ed. 2014, pp. 606-611.

„Dacă biserica nu este lumina lumii, atunci este întuneric.” - Ellen G. White, în *Signs of the Times*, 11 septembrie 1893. Gândul acesta este cutremurător și ne amintește de ceea ce a spus Isus într-o ocazie: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea și cine nu strânge cu mine risipește” (Matei 12:30). În marea luptă nu există teren neutru: suntem fie de partea lui Hristos, fie de partea Diavolului. Cine a primit lumină multă, dar nu face nimic cu ea, este, de fapt, împotriva ei. Noi am fost chemați să fim lumină în lume și, dacă nu suntem lumină, suntem întuneric. Aici este valabil un principiu enunțat în Matei 6:23, chiar dacă într-un alt context: „Dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!” Concluzia este exprimată foarte bine în Luca 12:48: „Cui i s-a dat mult i se va cere mult și cui i s-a încredințat mult i se va cere mai mult.”

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 Cronici 3-9

1. Cum erau poziționați îngerii de pe capacul chivotului?
2. Când sa umplut casa Domnului cu un nor?
3. Pentru cine sa rugat Solomon să fie îmbrăcați cu mântuire?
4. Cum arăta scaunul de domnie al lui Solomon?

Viața lui Iisus, capitolul 83

5. Glasul cui ne vorbește prin patriarhi și prin profeți?